

ΣΚΟΡΠΙΕΣ ΜΟΛΥΒΙΕΣ

Στὸ Πολύγωνο γυμναζότανε ἕνας λόχος ἀπὸ ἕνα λοχία τῆς Σχολῆς τῶν Ὑπαξιωματικῶν. Φεύγανε αὐτὲς τὲς μέρες γιὰ τὴν Ἑπειρὸ τὰ παιδιὰ καὶ ἀκούγανε προσεχτικὰ τὲς παραγγελίες πὺ τὸς ἔδινε ὁ διμοιρίτης τοὺς λοχίας γιὰ νὰ τὲς ἐφαρμόσουνε κατόπιν ὅλες πραχτικὰ πᾶνου στὰ Τούρκικα κορμιά. Τὰ παιδιὰ μὲ τὲς λεβέντικες κορμιστικαῖς πότε λιγύζανε καὶ πέφτανε κάτω γιὰ νὰ κάνουνε «πιρὰ πρημηδὸν» καὶ πότε κάνανε τεράστια πηδηήματα, ἔταν ἀκούγανε τὸ παράγγελμα... «Ἄλμα ἐμπρός». Μόνον ἕνας στρατιώτης στεκότανε σὺν κούτσορο.

— Δὲ μοῦ λές, τοῦ φωνάζει ὁ λοχίας, ἐσὺ δὲν ἔχεις κάνει καὶ στὸν τούρκικο στρατό;

— Μάλιστα.

— Γι' αὐτὸ μοῦ πήρες καὶ τὸ μαχμουρλίκι τοῦς ἔλα μωρέ, κουνήσου λίγο, ζωντάνεψε.

Τὰ γυμνάσια ξακολουθοῦσανε... Ἕνας ἀνθυπαπιστής διόρθωνε τὰ σφάλματα τῶν στρατιωτῶν.

— «Τὸ χέρι ὑπὸ τὸ κλισιοσκόπιον» καὶ ἄλλες τέτοιες διόρθωσες ἀκουγότουσαν. Τί στέκεσαι ἐσὺ, σὺν κοκωνίτσα; Μὲ τὸ δεξιὸ μᾶτι μωρὲ σκοπεύουσε.

«Ὁλ' αὐτὰ τᾶκουγε ὁ φουκαρᾶς ὁ στρατιώτης, ποῦχε γυμναστὴ στὸν Τούρκικο στρατὸ μὲ Γερμανικὸ σύστημα...»

«— Αἰντε, ἀκούστε τώρα, παιδιά, πρέπει ὅλοι νὰ πάρετε ἀπ' αὐτὰ τὰ πραγματάκια... δὲ στοιχίζουσε πᾶνου ἀπὸ μιάμισυ δραχμὴ... χωρὶς αὐτὰ δὲν μπορεῖ νὰ κάνει ὁ πολεμιστὴς στὸν πόλεμο.

Κι ἀρχίνησε νὰ ραδιάζει ὁ ἀντισυνταγματάρχης τὰ μικροπράματα, πὺ ἔπρεπε νὰ πάρουν μαζί τους οἱ στρατιώτες πὺ θὰ φύγανε μεθαῦριο. «Μιὰ πεντάρα φανικωμένο μπαμπάκι, μιὰ δεκάρα τοιρότο καὶ μισὴ πήχη χασέ, γιατί, παιδιά, ἄμα τραυματισθεῖτε νὰ μὴν περιμένετε νὰρθουσε οἱ φορεῖς νὰ σᾶς πάρουσε, νὰ κάνετε μόνου σας ἕναν πρόχειρο ἐπίδεσμο γιὰ νὰ μὴν πεθάνετε ἀπὸ τὴν αἰμορραγία. Κινίνο καὶ καθάριο. Μιὰ πεντάρα βελόνες καὶ μιὰ κουδαρίστρα γιὰ νὰ ράβετε τὸ ρούχο σας ἄμα ξεσκίζεσαι, γιατί δὲ θὰ ἔχετε κει πέρα μοδίστρες, ἕνα κουτί σπέρτα τελιώνει ἢ μάχη, πηγαίνετε σὲ κἄνα μέρος πὺ νὰ μὴ σᾶς βλέπει ὁ ἐχθρός, ἀνάθετε φωτιά καὶ πυρωνόσατε ἢ σιγνώνετε τὰ ρούχα σας. Ἕνα μπουκαλάκι μὲ λαδάκι γιὰ νὰ καθαρίζετε τὸ ἔπλο σας, νᾶχει καί... πῶς τὸ λένε, λοχία;

«— Πῶμα!

«— Φελό! φωνάζει ἕνα παιδάκι δεκαχρονίτικο.

«— Νά, ὁ κοκορικός τῆπε! λέει ὁ ἀντισυνταγματάρχης. Πῶμα τᾶξερα καὶ γώ.

«— Νὰ πάρετε μιὰ πενταρίτσα ἀλάτι γιὰ τὸ φαῖ σας, — μὴ γελάτε, — στὸν ἀτυχή πόλεμο τοῦ 97 οἱ περισσότεροι στρατιώτες πάθανε ἀπὸ δυσεντερία, γιατί τρώγανε ἀνάλατο φαγί! ἄ!... Ἕνα σαπούνη, ἕνα χτένι, κάλτσες, καὶ τώρα ἀκούστε τὸ κυριώτερο, νὰ πάρετε κ' ἕνα κομμάτι σκαίνι γιὰ νὰ δένετε τοὺς Τούρκους αἰχμαλώτους», τοὺς εἶπε γελώντας.

Οἱ στρατιώτες γελάσανε κι αὐτοί.

«— Αἰντε, παιδιά, στὸ καλὸ, τραβάτε νὰ ξεπλύνετε τὴ ντροπιά τοῦ 97».

Καὶ δυὸ δάκρυα χοντρά κυλήσανε στὰ μάγουλα τοῦ ἀντισυνταγματάρχου πὺ ἔσερνε στὴ ράχη του μὲ τὸ βᾶρος τῶν χρονῶνε καὶ τὸ βᾶρος μιᾶς ντροπῆς.

Ἄνήμερα τὴν Πρωτοχρονιά, στὴν ἀγορὰ τοῦ Ν. Φαλήρου εἶναι μαζεμένοι ἐργάτες σ' ἕνα μπακάλικο καὶ συζητᾶνε πίνοντάς γενοαῖα ρετσινάτο. Ἕνα ἄλλο τραπέζι εἶναι καθισμένοι μερικοὶ Τούρκοι αἰχμάλωτοι τοῦ Ἀκταίου, ἔχουσε ἀνοίξει μερικὲς μποτίλιες μπύρα πὺ τοὺς κεράσανε οἱ δικοὶ μας καὶ σιγοπίνουσε. «Ὅλοι τοὺς μ' ἄγριες φάτσες, μὲ χοντρά χαρκατηριστικά.

Μπαίνει ἕνας Τούρκος ἀξιωματικὸς συντροφεμένος ἀπὸ ἕνανε δικὸ μας στρατιώτη, ἀγκαλιασμένοι κ' οἱ δυὸ καὶ τρικλιζόντας ἀπὸ τὸ πολὺ μεθῆσι. Σιγοτραγουδᾶνε τὰ κάλαντα «Ἀρχιμηνιά κι ἀρχιχρονιά».

— Τούρκο, Τούρκο, κρ!... κρ!... προγκᾶνε οἱ ἐργάτες.

Garçon, κέρασε βίνο τὰ παιδιὰ! φωνάζει ὁ Τούρκος ἀξιωματικὸς κ' ἔρχεται καὶ κᾶθεται σ' ἕνα τραπέζι δίπλα μου.

— Bon soir!... μοῦ λέει.

— Καλησπέρα...

Γινόμαστε μιὰ παρέα. Τὸν Τούρκο ἀξιωματικὸν τὸν λένε Ἄμτη ἐφέντη, εἶναι ἀνθυπολοχαγός, ὑπαπιστής τοῦ Γκαλήπ Πασσᾶ, εἶναι κι αὐτὸς ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικούς πὺ παραδοθήκανε στὴ Θεσσαλονίκη. Λεπτὸς μὲ ἕμορφα μισίδια, τὰ χέρια του γυναικίσις, μαλακά, ὀλόασπρα, ἀρόζωτα. Μὲ ρωτᾶει ἂν ξέρω Γαλλικά, κι ἀρχίζει νὰ μοῦ μιλάει — μιὰ δική του διάλεχτο Γαλλικά, Ἑλληνικά καὶ Τούρκικα. ἔχει τὴν ἀπαίτηση νὰ προσέχω στὴν κουβέντα, μὲ ἐγὼ δὲν μπορῶ, γιατί μὲ πεθαίνει ἢ βρώμα τοῦ κρασιῦ. Μοῦ τριβελάει τ' αὐτὰ μ' αὐτὴ τὴν φράση: «Je suis Officier». Καμιά φορὰ ἀνεβαίνει στὴν καρέκλα καὶ